

han kommer først Aftenen før den Morgen, da Tropperne komme, og mange Gange ved man intet om Indkvarteringen før et Par Timer, før den er der. Det tror jeg, er et Forhold, som under den dybeste Fred maatte kunne ordnes paa en bedre Maade; det vilde være ikke blot i Kvarterværternes, men ogsaa i Hærens Interesse. Der er jo her Medlemmer, der høre til Hæren, f. Eks. det ærede Medlem fra Lyngby (Colding). Jeg er vis paa, at han i Aar har hørt en stor Masse Klager over den Maade, hvorpaa Indkvarteringen er foregaaet og over, at der ikke er bedre Regler derfor. — Det andet Punkt, som jeg skulde omtale, og som angaar den Valgfreds, jeg har den Ære at repræsentere, er angaaende en Havn paa Anholt. Hvor vidt der bør anlægges en Havn paa Anholt eller ej, skal jeg ikke udtale mig videre om, det afhænger af mange Undersøgelser, og navnlig af Fiskeriet. Der er kun halvandet Hundrede Indbyggere paa Den, og for dem er der altsaa ingen Anledning til at gøre saa betydelige Opførelser, som her er Tale om, hvor ønskeligt det for Resten vilde være for Den at faa en Havn. Det er navnlig Skibsarten og Fiskeriet, der skulde bestemme til Anlægget af en Havn paa Anholt. Jeg skal imidlertid gøre opmærksom paa, at det er noget, som det høje Tings Medlemmer hver for sig kunne danne sig et Skøn om, naar de faa de tilstrækkelige Oplysninger. Men for Resten er det jo meget vækstligt at danne sig et Skøn derom. Jeg skal saaledes blot nævne, at en stor Del af Fiskeriet er baseret paa Sildefiskeriet, og selv om vi fik Oplysninger om, at det vilde være hensigtsmæssigt, om der havde været en Havn paa Anholt i de sidste 10 Aar, vilde det maasse, hvis vi fik en Havn, vise sig, at der ingen Sild kom i de næste 10 Aar. Det hele vilde altsaa bero paa en Skønssag. Imidlertid er der paa Rigsdagen 1891—92 kommet Forslag om nogle og tyve Tustinde til et Arbejde, som skulde være en Begyndelse til Havnen paa Anholt, og Indenrigsministeriet har anbefalet det, forpaa det, i det det udtaler: "Til de Foranstaltninger, om hvis Udførelse der i første Række maa blive Spørgsmaal, naar der er Tale om at fremme Udviklingen af vort Fiskeri, hører utvivlsomt Anlægget af en Havn ved Anholt", og saa kommer der en lang Udvikling. Det følger altsaa heraf, at der er vist Forhaabninger, ikke blot hos Anholt's Befolkning, men ogsaa hos alle Fiskerne baade i Sjælland og paa Æerne, som kommer til Anholt, om at faa en Havn der. Det er imidlertid ikke bleven til noget; og Grunden dertil tror jeg maa søges i, at Inden-

rigsministeriet har sat sig fast i, at Havnen bør anlægges ved Dræthøj, det vil sige omtrent midt paa Dens vestlige Side, hvortilmod Beboerne og Fiskerne, de fiskeritvendinge, de søkendinge — jeg kan f. Eks. anføre en stor Mængde Søofficerer, som have foretaget Opmaalinger, og som jeg har talt med — mene, at Havnen ikke bør anlægges der, men oppe ved et Rev, som hedder Stenklipperne, som er Dens nordvestlige Hjørne. Det ene Sted er Havnen af Vandbygningsdirektøren anslaaet til 5—600,000 Kr. og paa det andet Sted til 7—800,000 Kr., men det kommer ikke saa nøje an paa det, fordi vi jo ved af Erfaringen, at Overslaget over disse Havne, navnlig naar de anlægges paa Steder, som her, hvor Grunden ikke er videre fast, i Almindelighed for det første er temmelig løst, og for det andet i Reglen viser sig, at det slet ikke passer; det kan derfor gjerne være, at naar man anslaaer en Havn til saa og saa meget, kan den komme til at koste meget mere. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Grunden til, at Indenrigsministeren holder paa Havnen ved Dræthøj, er Vandbygningsdirektørens Udtalelse, men efter hvad jeg har bragt i Erfaring, har Vandbygningsdirektøren slet ikke været der, men han ønsker den imidlertid der. Jeg har i Sommer været paa Anholt, og der har været ærede Medlemmer baade af Landstinget og Folketinget med; den ærede Marineminister har været saa forekommende, at stille et Skib, der laa paa Opmaalning, til vor Disposition, og vi tog da over til Anholt, undersøgte Forholdene, og fik paa samme Tid de interesserede Officerer, som ere fiskeri- og søkendinge, til at forklare og holde Foredrag for os. Jeg, og jeg tror ogsaa de andre Herrere af Landstinget og Folketinget, der vare med, ere da komne til det Resultat, at hvis der bør lægges en Havn, bør den lægges ved Stenklipperne paa det nordvestlige Hjørne, i det det er lettere at bejle, og Grunden der er fast, hvortilmod der i Grunden længere ned er Revler, som flytte sig. De Marineofficerer, som have foretaget Opmaalingerne, have været saa forekommende at overlade mig et Kort, hvor der er Dobbemaalinger fra 1886 og 1891. Der er derpaa affat Kurver med forskellige Signaturer, og det viser sig da, at 12 Fods Kurven ved Stenklipperne, hvor altsaa efter den almindelige Mening hos Befolkningen paa Den, hos Fiskerne, de fiskeritvendinge Søofficererne, og vort Selskab, der har været derovre, Havnen bør ligge, ligger langt nærmere ved Land, og der har Grunden ikke flyttet sig — i 1886 og 1891 viste Opmaalingerne de samme Dybder, — hvortilmod Bunden paa det andet Sted er meget be-